

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Sžfk/62/2017
Identifikačné číslo spisu: 7016201152
Dátum vydania rozhodnutia: 24.10.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Ivan Rumana
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:7016201152.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ivana Rumanu a z členiek senátu JUDr. Sone Langovej a JUDr. Moniky Valašikovej PhD. v právnej veci sťažovateľa (pôvodne žalobca): CREO ART s. r. o., Werferova 1, Košice, IČO : 44 471 165, zastúpený: B&B, advokátska kancelária s. r. o., Rázusova 1, Košice, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, Lazovná 63, Banská Bystrica, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 103663548/2016 zo dňa 04.08.2016, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 8S/62/2016-42 zo dňa 30. marca 2017, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť sťažovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 8S/62/2016-42 zo dňa 30. marca 2017 z a m i e t a.

Sťažovateľovi nárok na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Košiciach (ďalej v texte rozsudku aj krajský súd alebo správny súd) rozsudkom č. k. 8S/62/2016-42 zo dňa 30. marca 2017 podľa ust. § 190 zákona č. 162/2015 Z. z. v znení neskorších predpisov Správny súdny poriadok (ďalej len „S. s. p.“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného č. 103663548/2016 zo 04.08.2016, ktorým žalovaný ako správny orgán druhého stupňa v oblasti správy daní rozhodol podľa § 74 ods. 4 zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „daňový poriadok“) o odvolaní žalobcu proti prvostupňovému rozhodnutiu Daňového úradu Košice č. 103045142/2016 zo dňa 02.05.2016, ktorým daňový úrad podľa § 81 ods. 1 daňového poriadku zriadil záložné právo na zabezpečenie daňového nedoplatku na dani z príjmov právnickej osoby (žalobcu), za zdaňovacie obdobie roka 2012 vo výške 62 586,00 Eur, a to hnutel'ný majetok vo vlastníctve daňového dlžníka (žalobcu) tak, že označené rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu z 02.05.2016 potvrdil.

2. V odôvodnení rozsudku krajský súd uviedol, že prvým zo žalobných bodov bolo tvrdenie žalobcu

podopreté jeho právnou argumentáciou, podľa obsahu ktorého predmet záložného práva určený v preskúmaných rozhodnutiach daňových orgánov nie je určený správne, dostatočne presne a určito. Pôvodnú argumentáciu v opravnom prostriedku proti prvostupňovému rozhodnutiu správcu dane žalobca v súvislosti s danou žalobnou námietkou právne modifikoval do tej roviny, že LED obrazovky umiestnené na konkrétne miesto, ktoré sú predmetom zálohu sú z právneho hľadiska reklamnými stavbami v súlade s ustanovením § 43 ods. 2 zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku. Správca dane pri špecifikácii predmetu záložného práva podľa žalobcu absolútne nešpecifikoval miesto, kde je stavba pevne spojená so zemou. Druhý žalobný bod sa vzťahoval na námietky žalobcu vo vzťahu k potrebe zachovania primeranosti hodnoty predmetu záložného práva v sume daňového nedoplatku, v súlade s ustanovením § 81 ods. 6 Daňového poriadku.

3. Obidve žalobné námietky krajský súd vyhodnotil ako nedôvodné, nemajúce riadnu oporu v zistenom skutkovom a právnom stave veci, konštatujúc zároveň, že žalovaný správny orgán sa v druhostupňovom rozhodnutí zo dňa 04.08.2016 dôsledne a vyčerpávajúcim právnym spôsobom zaoberal oboma zo žalobných námietok a jeho hodnotiacim právnym záverom zo strany správneho súdu niet čo vytknúť. Závery daňových orgánov plne korešpondujú s právnymi kritériami pre zriadenie záložného práva podľa § 81 daňového poriadku, pričom zároveň rozhodnutia daňových orgánov majú všetky obsahové právne náležitosti vyplývajúce z dikcie § 63 ods. 2 daňového poriadku a ďalších dotknutých ustanovení uvedenej procesnoprávnej normy.

4. Podľa názoru krajského súdu nebolo povinnosťou správcu dane skúmať a identifikovať z hľadiska miesta existenciu reklamných stavieb, na ktorých boli hnutelné veci tvoriace predmet záložného práva umiestnené. Z hľadiska práv k veciam (hnutelným a nehnuteľným) ide o dve samostatné kategórie vecí, ku ktorým právny prístup aj pri napĺňaní a ochrane práv tretích osôb môže byť z právneho hľadiska odlišný a ktoré nemajú žiadne vzájomné právne prepojenie pre posudzovanú právnu vec. Preto súd uvedenú žalobnú námietku vyhodnotil ako právne nedôvodnú, nemajúcu reálny právny a skutkový základ v zistenom stave veci.

5. Medzi účastníkmi konania podľa krajského súdu nebolo sporným konštatovanie správcu dane o výške daňového nedoplatku žalobcu na dani z príjmov právnických osôb za zdaňovacie obdobie roka 2012 vo výške 62 586,00 Eur. Ide o vysokú pohľadávku správcu dane, u ktorej krajský súd z obsahu súdneho a administratívneho spisu v preskúmanej právnej veci nezistil žiadne skutočnosti, ktoré by nasvedčovali čo i len čiastočnej úhrade tejto právoplatne vyrubenej dane. Pokiaľ ide o hodnotu predmetu záložného práva - odpisová hodnota zohľadňujúca amortizáciu so stavom k 31.03.2016 u LED obrazoviek uvedených vo výrokovvej časti prvostupňového rozhodnutia správcu dane z 02.05.2016 v sume 142 537,27 Eur, porovnaním uvedenej hodnoty hnutelných vecí s výškou pohľadávky správcu dane (a jej narastajúcim a potencionálne výrazne vyšším príslušenstvom) je aj z právneho pohľadu správneho súdu predmet záložného práva primeraným výške zabezpečenej pohľadávky. Žalovaný sa v odôvodnení preskúmaného rozhodnutia navyše zaoberal aj ďalšími právne relevantnými aspektmi hodnoty predmetu záložného práva, zameranými na ďalšie faktory ovplyvňujúce trhovú cenu predmetných hnutelných vecí pri ich prípadnom predaji. Právna úvaha žalovaného v naznačenom smere je logická a majúca oporu v ustanovení § 81 ods. 6 daňového poriadku.

6. Krajský súd ďalej poukázal na právny význam záložného práva v konaní podľa daňového poriadku, majúci konkrétne premietnutie do povinnosti daňového subjektu rešpektovať právo správcu dane na to, aby právne úkony týkajúce sa predmetu záložného práva, po vydaní rozhodnutia o zriadení záložného práva mohol daňový dlžník vykonávať len po predchádzajúcom súhlase správcu dane. Inštitút záložného práva slúži na zabezpečenie splatnej dane, teda daňového nedoplatku, ako aj na zabezpečenie budúcej istej daňovej pohľadávky, ak má správca dane odôvodnenú obavu, že nesplattnú alebo nevyrubenú daň daňový subjekt neuhradí. Právny záujem štátu na správnom vyrubení a vybratí dane u všetkých jej druhov, v súlade so zisteným skutkovým a právnym stavom je rozhodujúcim právnym základom pre postup správcu dane aj pri zabezpečení splatnej pohľadávky voči daňovému subjektu, zahrňajúci v sebe aj právnu možnosť zriadenia záložného práva podľa § 81 daňového poriadku.

7. Vychádzajúc z uvedeného skutkového a právneho stavu veci krajský súd žalobu zamietol procesným

postupom podľa § 190 Správneho súdneho poriadku.

8. Proti rozsudku krajského súdu podal v zákonnej lehote žalobca kasačnú sťažnosť podľa § 440 ods. 1 písm. f/, g/ a h/ Správneho súdneho poriadku, v ktorej uviedol, že krajský súd nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci a odklonil sa od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu, čím došlo k neprávnomu rozhodnutiu vo veci.

9. V kasačnej sťažnosti sťažovateľ uviedol, že krajský súd nepoučil žalobcu, ako to vyplýva z ust. § 105 ods. 2 písm. a/ S. s. p., o skutočnosti, že najneskôr vo vyjadrení je daná možnosť účastníkovi konania požiadať, aby správny súd vo veci nariadil pojednávanie. Okrem toho zastáva názor, že krajský súd bol povinný nariadiť pojednávanie aj na základe § 107 ods. 1 písm. d/ S. s. p., nakoľko žalovaný svojím vyjadrením k žalobe sporné námietky žalobcu žiadnym spôsobom nevyvrátil.

10. Sťažovateľ ďalej namietal, že je povinnosťou správcu dane, aby pri použití takého zabezpečovacieho prostriedku, akým je záložné právo, konal s potrebnou odbornou starostlivosťou. Krajský súd sa k tvrdeniu žalovaného, že správca dane opomenul vo svojom rozhodnutí uviesť výrobné čísla jednotlivých LED obrazoviek z dôvodu, že o nich nevedel, žiadnym spôsobom nevyjadril, čo sťažovateľ považuje za odňatie práva na súdnu ochranu. Predmet záložného práva je správca dane povinný v rozhodnutí označiť tak, aby o ňom nevznikli pochybnosti. Poukázal pritom na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Sž/126/1995 a 4Sž/127/95 z 27.03.1996. Žalovaný v napadnutom rozhodnutí uviedol, že vychádzal z dokladov a účtovných záznamov žalobcu, a preto predmet záložného práva označil podľa označenia v účtovných záznamoch a na základe tohto dôvodu považuje námietku žalobcu, spočívajúcu v nedostatočnej identifikácii predmetu záložného práva u LED obrazoviek, za bezpredmetnú. Sťažovateľ však zdôraznil skutočnosť, že žalovaný vychádzal z nesprávnej úvahy, a to, že na LED obrazovky sa vzťahuje režim hnutelných vecí. Sťažovateľ poukázal na ustanovenia § 43 ods. 2 zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku o reklamnej stavbe a § 119 ods. 2 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorých sú LED obrazovky ako predmet záložného práva reklamnými stavbami a z toho dôvodu je potrebné na nich aplikovať režim pre veci nehnuteľné.

11. Podľa sťažovateľa správca dane pri určovaní hodnoty predmetu záložného práva nekonal s potrebnou odbornou starostlivosťou, ale konal svojvoľne, a teda v rozpore so zákonom. Nesúhlasí s argumentáciou žalovaného o to, že trhová cena predmetného majetku sa každým dňom znižuje, zatiaľ čo daňový nedoplatok, ktorý zabezpečil zriadením záložného práva v podstate narastá o úrok z omeškania, a že hodnotu predmetného záložného práva nemožno určiť na základe jeho účtovnej hodnoty. Správca dane podľa jeho názoru nekonal s potrebnou starostlivosťou tak, aby hodnota predmetu záložného práva bola primeraná sume daňového nedoplatku, čím bol daňový dlžník neprimerane obmedzovaný vo svojich vlastníckych právach a došlo tak k nútenému obmedzeniu jeho vlastníckeho práva. Sťažovateľ poukázal na skutočnosť, že po zriadení záložného práva došlo k čiastočnému uhradeniu nedoplatku a jeho vôli uhradiť celý nedoplatok.

12. Sťažovateľ preto navrhol, aby kasačný súd napadnutý rozsudok krajského súdu, ako aj rozhodnutie žalovaného, v spojení s rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu zrušil a vrátil vec na ďalšie konanie a rozhodnutie. Taktiež žiadal priznanie trov konania.

13. Ku kasačnej sťažnosti sa vyjadril žalovaný a uviedol, že predmet záložného práva, ako je to rozvedené v odôvodnení rozhodnutia žalovaného, je označený identifikátormi, ktoré zaručujú jeho určitosť a nezameniteľnosť. Argumentáciu sťažovateľa, že po zriadení záložného práva došlo k čiastočnému zníženiu daňového nedoplatku považuje za bezpredmetnú. Pri posudzovaní zákonnosti rozhodnutia sa berú do úvahy skutkové a právne okolnosti existujúce v čase vydania rozhodnutia. V danom prípade boli zákonné podmienky pre vznik záložného práva, ktorými sú existencia daňového nedoplatku, vydanie rozhodnutia, spôsobilý predmet záložného práva, vrátane označenia predmetu záložného práva a primeranosť hodnoty predmetu záložného práva k výške daňového nedoplatku,

splnené. Žalovaný zdôraznil, že je to predovšetkým sťažovateľ, ktorý nesplnil svoju povinnosť uhradiť uložené peňažné plnenie. Správca dane následne len konal svoju povinnosť, keď existujúci nedoplatok zabezpečil zriadením záložného práva.

14. Na základe uvedeného žalovaný navrhol, aby kasačný súd kasačnú sťažnosť sťažovateľa proti rozhodnutiu krajského súdu ako nedôvodnú zamietol.

15. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len "najvyšší súd") ako súd kasačný (§ 438 ods. 2 S. s. p.), po zistení, že kasačnú sťažnosť podal včas účastník konania zastúpený v súlade s ustanovením § 449 ods. 1 S. s. p., bez nariadenia pojednávania (§ 455 S. s. p.) preskúmal vec a dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná.

16. Kasačný súd po oboznámení sa s rozsahom a dôvodmi kasačnej sťažnosti proti napadnutému rozsudku Krajského súdu v Košiciach preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu a konanie mu predchádzajúce.

17. Podľa § 2 ods. 1 a 2 S. s. p., v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom. Každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde.

18. Z obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu najvyšší súd zistil, že Daňový úrad Košice rozhodnutím zo dňa 02.05.2016 zriadil podľa § 81 ods. 1 daňového poriadku záložné právo na zabezpečenie daňového nedoplatku žalobcu vo výške 62 586,00 Eur na dani z príjmov právnickej osoby za zdaňovacie obdobie roka 2012, splatného dňa 15.03.2016 k nasledovným hnutelným veciam:

„Predmetom záložného práva je

- LED obrazovka Prešov - Sekčov
Inventárne číslo: 0000002
Rok výroby: 2014
Dátum zaradenia: 01.09.2014

- LED obrazovka Spišská Nová Ves - OS Madaras
Inventárne číslo:000003
Rok výroby: 2013
Dátum zaradenia: 01.09.2014

- LED obrazovka - Steel aréna Košice
Inventárne číslo: 000004
Rok výroby: 2014
Dátum zaradenia: 01.09.2014

- LED obrazovka - Bajzova ul. Košice - Mc Donald
Inventárne číslo: 000006
Rok výroby: 2012
Dátum zaradenia: 01.09.2014

- LED plnofarebná veľkopl. obrazovka - OC Dubeň
Inventárne číslo: 000009
Rok výroby: 2011

Dátum zaradenia: 03.09.2014

- LED plnofarebná veľkopl. obrazovka -OC Optima
Inventárne číslo: 000010
Rok výroby: 2011
Dátum zaradenia: 03.09.2014

- LED obrazovka HOTEL CENTRUM
Inventárne číslo: 000011
Rok výroby: 2012
Dátum zaradenia: 01.11.2014

Správca dane v súlade s ustanovením § 81 ods. 2 daňového poriadku zároveň zakázal daňovému dlžníkovi nakladať s predmetom záložného práva bez predchádzajúceho súhlasu správcu dane. Zároveň ho poučil o právnych povinnostiach vyplývajúcich z ustanovenia § 81 ods. 7 daňového poriadku a o tom, že v prípade, ak bude daňový nedoplatok zaplatený celkom alebo sčasti, správca dane je oprávnený podľa § 82 daňového poriadku zmeniť alebo zrušiť záložné právo, a to aj čiastočne.

19. Žalovaný rozhodnutím č. 103663548/2016 zo dňa 04.08.2016, podľa § 74 ods. 4 daňového poriadku rozhodnutie správcu dane potvrdil. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že správca dane evidoval ku dňu vydania rozhodnutia o zriadení záložného práva u daňového dlžníka CREO ART s. r. o., Werferova 1, 040 01 Košice, IČO: 44 471 165, DIČ: 2022708435, IČ DPH: SK 2022708435 daňový nedoplatok vo výške 62 586,00 eur, ktorý vznikol na dani z príjmov právnickej osoby podľa právoplatného a vykonateľného rozhodnutia č. 21205949/2015 zo dňa 09.11.2015. Ďalej uviedol, že správca dane pred vydaním rozhodnutia o zriadení záložného práva disponoval informáciou o stave majetku daňového dlžníka, keďže samotný daňový dlžník predložil Daňovému úradu Košice dňa 25.04.2016 doklady o vlastníctve vyššie uvedených LED obrazoviek. Dokladmi preukazujúcimi vlastníctvo uvedených hnutelných vecí je - Dlhodobý majetok - súhrnná karta, ktorá obsahuje popis hnutelnej veci, inventárne číslo, u niektorých hnutelných vecí aj umiestnenie, ďalej rok výroby, typ odpisu, odpisovú triedu, skupinu, položku, dátum zaradenia, vstupnú cenu pre daňový a účtovný odpis a rozpisané účtovné prípady. Správca dane pri predložených súhrnných kartách dlhodobého majetku mal za to, že daňový dlžník pri evidencii svojho majetku postupoval podľa zákona č. 431/2002 Z.z. o účtovníctve v platnom znení, najmä podľa ustanovenia § 4 ods. 5, podľa ktorého, účtovná jednotka je povinná viesť účtovníctvo ako sústavu účtovných záznamov podľa § 31 ods. 2. Účtovným záznamom sa rozumie údaj, ktorý je nositeľom informácie týkajúcej sa predmetu účtovníctva alebo spôsobu jeho vedenia. Každú informáciu týkajúcu sa predmetu účtovníctva alebo spôsobu jeho vedenia je účtovná jednotka povinná zaznamenávať len účtovnými záznamami. LED obrazovky označil správca dane vo výroku svojho rozhodnutia tak, ako ich označil daňový dlžník na súhrnnej karte dlhodobého majetku, t. j. popisom hnutelnej veci, pri niektorých hnutelných veciach aj ich umiestnením, ďalej inventárnym číslom, rokom výroby a dátumom zaradenia. Pri hnutelných veciach - LED obrazovky uvedené vo výroku rozhodnutia v poradí ako položka 5, 6 a 7 správca dane neuviedol miesto umiestnenia, pretože to neuvádzal ani daňový dlžník na súhrnnej karte dlhodobého majetku. Z vyššie uvedených dôvodov považoval odvolací orgán námietku daňového dlžníka spočívajúcu v nedostatočnej identifikácii predmetu záložného práva u LED obrazoviek v poradí č. 5, 6 a 7 za bezpredmetnú.

20. K ďalšej námietke daňového dlžníka - žalobcu žalovaný v preskúmanom rozhodnutí uviedol, že správca dane pri zriadení záložného práva vychádzal z dokladov, ktoré mu predložil samotný daňový dlžník. Daňový dlžník odvodzuje hodnotu založeného majetku len z účtovných, resp. daňových odpisov. Táto cena nezodpovedá trhovej cene, za ktorú by v prípade realizácie záložného práva bolo možné založené veci predať. Takúto cenu by bolo možné stanoviť len na základe znaleckého posudku, ktorý pri stanovení hodnoty majetku je povinný prihliadať aj na vonkajšie faktory ovplyvňujúce trhovú cenu pri predaji. Výrazným faktorom ovplyvňujúcim cenu je aj charakter samotných výrobkov, keďže ide o produkty z oblasti elektroniky, kde je všeobecne známou skutočnosťou, že tieto výrobky vzhľadom na stále sa rozvíjajúce nové technológie rýchlo podliehajú zastaraniu.

21. Podľa § 81 ods. 1 prvá veta daňového poriadku, na zabezpečenie daňového nedoplatku môže rozhodnutím správcu dane vzniknúť záložné právo k predmetu záložného práva vo vlastníctve daňového dlžníka alebo k pohľadávke daňového dlžníka.

22. Podľa § 81 ods. 2 daňového poriadku, rozhodnutie podľa odseku 1 musí obsahovať okrem náležitostí podľa § 63 ods. 3 aj rodné číslo, ak je to nevyhnutné podľa osobitných predpisov, označenie daňového nedoplatku, predmetu záložného práva a zákaz daňovému dlžníkovi alebo poddlžníkovi nakladať s predmetom záložného práva bez predchádzajúceho súhlasu správcu dane.

23. Podľa § 81 ods. 6 daňového poriadku správca dane dbá, aby hodnota predmetu záložného práva podľa odseku 1 bola primeraná sume daňového nedoplatku, na zabezpečenie ktorého sa záložné právo zriaďuje. Ak daňový dlžník v čase vydania rozhodnutia o zriadení záložného práva nevlastní predmet záložného práva, ktorého hodnota je primeraná sume daňového nedoplatku, môže správca dane rozhodnúť o zriadení záložného práva aj na predmet vyššej hodnoty.

24. Kasačný súd vyhodnotil rozsah a dôvody kasačnej sťažnosti vo vzťahu k napadnutému rozsudku Krajského súdu v Košiciach po tom, ako sa oboznámil s obsahom administratívneho a súdneho spisu a s príhliadnutím na ustanovenie § 461 S.s.p. dospel k záveru, že nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v dôvodoch napadnutého rozsudku, ktoré vytvárajú dostatočné východiská pre vyslovenie výroku rozsudku.

25. Účelom daňového konania je zistenie, či si daňové subjekty splnili v súlade s príslušnými hmotno-právnymi predpismi svoje povinnosti voči štátnemu rozpočtu. Keďže ide o fiškálne záujmy štátu, daňový poriadok obsahuje osobitnú úpravu zisťovania, preverovania základu dane alebo iných skutočností rozhodujúcich pre správne určenie dane, alebo vznik daňovej povinnosti daňového subjektu.

26. Sťažovateľ v kasačnej sťažnosti namietal, že správca dane opomenul vo svojom rozhodnutí uviesť výrobné čísla jednotlivých LED obrazoviek a poukázal na to, že LED obrazovky ako predmet záložného práva sú reklamnými stavbami a z toho dôvodu je potrebné na nich aplikovať režim pre veci nehnuteľné, a teda identifikácia predmetu zálohu bola zo strany správcu dane nedostatočná. Kasačný súd dáva za pravdu sťažovateľovi v ponímaní LED obrazoviek ako reklamných stavieb, a to v zmysle novely stavebného zákona č. 293/2014 účinné od 02.01.2015, ktoré sú chápané ako nehnuteľnosti, avšak táto skutočnosť nie je spôsobilým aspektom pre konštatovanie nezákonnosti rozhodnutia správcu dane o zriadení záložného práva a jeho nedostatočnej špecifikácii. Keďže sťažovateľ predmet zálohu zaradil do svojej evidencie pred účinnosťou predmetnej novely stavebného zákona, ktorá zaviedla a spresnila definíciu reklamných stavieb, sám predmetné zariadenia neevidoval ako nehnuteľný majetok, ale ako dlhodobý majetok. Správca dane LED obrazovky označil vo výroku svojho rozhodnutia tak, ako ich označil daňový dlžník na súhrnnej karte dlhodobého majetku, t. j. popisom hnutelnej veci, pri niektorých hnutelných veciach aj ich umiestnením, ďalej inventárnym číslom, rokom výroby a dátumom zaradenia. Hoci sťažovateľ na podporu svojho tvrdenia predložil rozhodnutie mesta Trnava zo dňa 09.10.2015 o povolení reklamnej stavby, toto rozhodnutie sa týkalo iných stavieb, odlišného staviteľa a netýkalo sa predmetu zálohu. O tom, že predmet zálohu je príslušným stavebným úradom povolenou reklamnou stavbou s iným označením sťažovateľ nepreukázal. Ak sám sťažovateľ dokáže na základe vlastnej evidencie, ktorú predložil správcovi dane identifikovať svoj majetok, nemožno považovať označenie predmetu zálohu totožným spôsobom správcu dane za nedostatočné alebo spôsobujúce pochybnosti o predmete zálohu. Naopak, ak by správca dane zisťoval z údajov katastra, stavebného úradu, príp. iným spôsobom presnú špecifikáciu majetku sťažovateľa a označil ju vo svojom rozhodnutí i keď v zmysle osobitných predpisov, avšak odlišne od evidencie daňového subjektu, mohol by sa sťažovateľ brániť, že nevie predmet zálohu identifikovať, a že takýto majetok vo svojej evidencii nemá.

27. Pre vznik záložného práva sa vyžaduje: 1. pohľadávka, ktorú možno zabezpečiť záložným právom; 2. spôsobilý predmet záložného práva a 3. vydanie rozhodnutia. Predmet záložného práva (záloh) musí

byť označený tak, aby založenie veci bolo evidentné a teda každému zjavné, poskytujúce informáciu o založení veci (rozhodnutie č. k. 4SŽ/126/1995). Z rozhodnutia správcu dane vyplýva, že podmienky na vznik záložného práva k majetku žalobcu boli v danom prípade splnené a sťažovateľovi musí byť zrejmé, na ktorý jeho účtovne evidovaný majetok sa nezameniteľne záložné právo vzťahuje. Z toho dôvodu sa kasačný súd stotožňuje s argumentáciou ohľadne dostatočnej špecifikácii predmetu zálohu v preskúvanom rozhodnutí s krajským súdom, ako aj odôvodnením rozhodnutia žalovaného, ktorý rozhodnutie správcu dane o zriadení záložného práva potvrdil.

28. K námietke sťažovateľa ohľadom neprimeranosti hodnoty predmetu záložného práva kasačný súd uvádza, že táto hodnota je v súlade s ust. § 81 ods. 6 daňového poriadku, a že je primeraná sume daňového nedoplatku, na zabezpečenie ktorého sa záložné právo zriadilo. Neobstojí argumentácia sťažovateľa o tom, že daňové orgány nevychádzali z jeho účtovnej hodnoty, a že táto mala byť zisťovaná znaleckým dokazovaním. Právny význam zabezpečenia daňovej pohľadávky zriadením záložného práva správcom dane spočíva v zaistení zaplatenia nedoplatku v prípade nedobrovoľného splnenia povinnosti daňovým subjektom - dlžníkom. Nie je povinnosťou správcu dane pred zriadením záložného práva zisťovať presnú hodnotu majetku dlžníka, pretože jeho hodnota v čase zriadenia záložného práva je iná, ako bude v čase prípadného vymoženia pohľadávky v daňovom exekučnom konaní. Znaleckým dokazovaním, ktoré by bolo v tomto prípade nehospodárne by sa len náklady žalobcu a hodnota jeho pohľadávky zvýšili. Konštatovanie krajského súdu o tom, že predmet záložného práva je primeraný výške zabezpečenej pohľadávky preto kasačný súd považuje za správne. Argumentácia sťažovateľa v kasačnej sťažnosti o tom, že v priebehu konania bola splatená časť pohľadávky nie je spôsobilá spochybniť rozhodnutie daňového orgánu, ktorý rozhodoval o skutkových a právnych okolnostiach existujúcich v čase vydania rozhodnutia. Rozhodnutie krajského súdu nepovažuje kasačný súd za rozporné s rozsudkom Najvyššieho súdu SR č. 6SŽ/25/96, na ktorý poukázal sťažovateľ, pretože zriadením záložného práva na jeho dotknutý majetok nedochádza k jeho obťažovaniu alebo bráneniu vo výkone podnikateľskej činnosti. Sám sťažovateľ vo svojej kasačnej sťažnosti nešpecifikoval, akým spôsobom došlo zriadením záložného práva k neprimeranému obmedzeniu jeho vlastníckych práv.

29. Skutočnosť, ktorú sťažovateľ namietal v podanej kasačnej sťažnosti, že krajský súd nepoučil žalobcu, ako to vyplýva z ust. § 105 ods. 2 písm. a/ S. s. p. o skutočnosti, že najneskôr vo vyjadrení je daná možnosť účastníkovi konania požiadať, aby správny súd vo veci nariadil pojednávanie, kasačný súd vyhodnotil ako nedôvodnú, pretože v zmysle tohto ustanovenia Správneho súdneho poriadku nemá správny súd poučovaciu povinnosť voči žalobcovi, ale voči žalovanému a iným účastníkom konania, ktorým zasiela žalobu žalobcu na vyjadrenie. Žalobca mohol svoje právo požiadať súd o nariadenie pojednávania uplatniť v podanej žalobe, čo však neurobil.

30. Ďalšie skutočnosti, ktorými sťažovateľ v kasačnej sťažnosti spochybňoval predmetné rozhodnutie krajského súdu boli totožné s námietkami, ktoré namietal už v prvostupňovom konaní, a s ktorými sa krajský súd náležite vysporiadal. Kasačný súd nezistil rozpor v rozsudku správneho súdu s judikatúrou kasačného súdu, čo vyplýva z vyššie uvedeného právneho názoru najvyššieho súdu k jednotlivým bodom kasačnej sťažnosti. Kasačná sťažnosť žalobcu neobsahuje žiadne právne relevantné tvrdenia a dôkazy, ktoré by mohli ovplyvniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu.

31. Podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky rozhodnutie krajského súdu žalovaného a správcu dane obsahuje všetky zákonom požadované náležitosti, žalovaný pri hodnotení dôkazov postupoval v medziach zákona a logického uvažovania, všetky dôkazy zhodnotil v ich vzájomnej súvislosti a prihliadal na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo. Na základe týchto dôvodov kasačnú sťažnosť zamietol podľa § 461 S. s. p., keďže po jej preskúmaní zistil, že nie je dôvodná.

32. O náhrade trov kasačného konania najvyšší súd rozhodol podľa § 167 ods. 1 S. s. p. v spojení s § 467 ods. 1 S. s. p. Sťažovateľ v kasačnom konaní úspech nemal a žalovanému náhrada trov kasačného konania zo zákona neprislúcha, preto sťažovateľovi právo na náhradu trov kasačného konania nepriznal.

33. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.